

## **Karel Petrlík, narozen 3. listopadu 1949**

I. Pan Petrlík se narodil v roce 1949 v obci Petříkov nedaleko Trhových Svinů. Bohužel jeho rané dětství nepatřilo k nejradostnějším. Karlovi rodiče včetně obou prarodičů byli za svou tehdy protistátní činnost - roznášení letáků, které se tajně v 50. letech šířily - odsouzeni a odvezeni do vězení. Tři a půl letý Kája byl odvezen do dětského domova:

### Odjezd do dětského domova 1:50 - 2:37

*Když mě odváželi do dětského domova, vzali mě od mámy. Pamatuju si tu cestu autem. Tu paní, co mě odvážela, jsem kousal, kopal, škrábal, roztrhal jsem jí šaty - podle toho, co říkala ta paní mé tetě. Řekla jí i to, že si uvědomila, co vlastně dělá, že bere dítě od mámy a že to pro mě muselo být hrozné.*

II. Po čase se malý Kája dostal do náhradní rodiny - ke své tetě a strýčkovi. Mohl tak z dětského domova odejít:

### Odjezd z dětského domova 2:50 – 4:35

*Je to zážitek na celý život. Když si pro mě přijela ta teta, tak pro mě přišly dvě holčičky, které byly starší než já a řekly mi, že mě mají odvést k paní ředitelce. Vedly mě tou chodbou, ještě pořád ji vidím, to zábradlí. A ony mě požádaly, jestli by si je teta nemohl vzít také domů. Já jim to slíbil. Tak jsem se svítal s tetou, znal jsem ji, a zeptal se, jestli by si je také nevzala, že by u ní chtěly být. Byl to pro všechny šok. Já to tak nevnímám, byly mi asi čtyři roky. Ředitelka byla tak pohotová, vzala si mě na klín a vysvětlila mi, že i ty holčičky mají svého tatínka a maminku, kteří si pro ně také přijedou a byli by zklamaní, kdyby je tady nenašli. Tak já to pochopil a s holčičkami jsem se rozloučil.*

III. Všichni z rodiny byli odsouzeni na 12 a 13 let. Tatínek byl uvězněn v Jáchymově, maminka v Pardubicích. Kája směl své rodiče ve vězení několikrát navštívit. Na jednu z takových návštěv zavzpomínal:

### Návštěva ve vězení 26:26 – 28:02

*První návštěva u táta v Jáchymově, kde byl dlouhý papírák, ten byl rozdělený na takové boxy jako pro koně. Byly tam dveře a nahoře zamřížované okýnko. Na jedné straně jsme stáli my,*

*na druhé straně stál táta s jedním dozorcem. Nesmělo se ptát, jak se má, smělo se mluvit jen všeobecně. Bylo mi asi šest let, stál jsem a tátu jsem neviděl, tak mě strejda s tetou drželi, ale to nešlo pořádkem, tak strejda slušně požádal o židli, že si zuju boty a stoupnu si na ni, abych toho tátu viděl. A dozorce řekl, jestli se Vám to nelíbí, tak ukončíme návštěvu a můžete odejít.*

IV. Veškerý majetek jim byl zabaven a dán do dražby. Babičce se v dražbě podařilo koupit alespoň peřiny, aby se měli čím přikrýt. Navíc peníze neměla. Psal se rok 1953 a bylo těsně po měnové reformě. Vedle lidí, kteří se s radostí dali do skupování cizího majetku za nízkou cenu, se v těžké životní situaci našli i dobří lidé:

Majetek v dražbě: 35:33 – 36:29

*Byli lidé, kteří dělali jako pominutí, a chovali se jako hyeny. Ale byli mezi nimi i lidé, kteří, řeknu rodina Maroušků, která tam přijela s vozem s krávou a koupila ložnici a odvezla ji k mojí prababičce domů, složili ji a řekli, až se Jiřina se Slávkem vrátí z kriminálu, tak aby měli kde se vyspat. Nechtěli za to vůbec nic.*

V. Časem se situace v rodině Petrlíkových zlepšila, Karel nastoupil do učení, poté do zaměstnání jako zámečnický učesník a založil si rodinu. Dnes žije v Trhových Svinech jako důchodce.